

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 8.

Ljubljana, dne 1. avgusta 1895.

III. tečaj.

Bodi bogoljuben in priden!

Neka bogoljubna mati je bila na smrtni postelji. Tu pokliče svojega desetletnega sinka Ivančka in mu pravi: »Mi smo revni, kakor veš, in jaz ti morem tedaj le malo ali nič zapustiti; le dober nauk ti še hočem dati, predno se ločim s sveta. Obljubi mi, da ga boš spolnoval ves čas svojega življenja! Ti utegneš katerikrat priti med ljudi, kateri nočejo o Bogu ničesar vedeti, ali ga celó zaničujejo. Nikar tacih ne poslušaj, marveč misli, da vse dobivamo od Boga in da smo mu največjo zahvalo dolžni. On je naša največja in najljubeznivejša dobrota! On ti bodi tolažba v življenju in smrti!«

Ivanek pride po materini smrti k nekemu sorodniku, ki je bil izvrsten slikar, in se pri njem nauči te lepe umetnosti. Čeravno je bil jako spreten, vendar se mu je slabo godilo. Denarja ni imel, a tudi ne dobrih prijateljev, da bi ga bili priporočili; stanoval je v jako uborni sobici pod streho; brez kruha, brez pomoči — začel je že skoro obupovati. V tej hudi stiski pa se spomni nauka svoje matere in se zaupno obrne do nebeškega Očeta, kateremu je ves čas zvesto služil, kakor

ga je bila naučila dobra mati. In res nenadno dobi delo; čeravno mora za nizko ceno narediti, zasluži si vendar tristo frankov. Za ta denar si kupi obleke, perila, čevlje, česar je bil že zelo potreben. Ostane mu še sto frankov. Za to si hoče posteljo napraviti, ker do sedaj je moral na tleh spati. Tu zvé, da bo v bližnji hiši dražba po nekem umrlem rokovičarju in tudi na prodaj nova dobra postelja z rjuhami in vso opravo. S strahom sicer gré, češ, da za tako majhen denar ne bode dobiti tako lepe postelje. Vendar sreča mu je mila, posteljo dobi za 75 frankov. Noben kralj ni bil bogatejši in srečniji memo njega! Hitro spravi dragoceno pridobitev domov in misli ta večer nekoliko poprej iti k počitku — na novo lepo posteljo. A imel je še 25 frankov v žepu in nekako močno ga vleče zopet k dražbi, da bi si po tako nizki ceni nakupil še kaj drugega potrebnega. Temu notranjemu glasu se ne more dalje ustavljati; zopet hiti nazaj in pride, ko je dražba že skoro pri kraju. Le še nekatere stare reči so se prodajale za jako nizko ceno, kar je vzbudilo mnogo smeha ali celo zaničevanja med občinstvom.

Sedaj pride še na vrsto razpelo, vse zaprašeno in zamazano; ljudje so si roke brisali, ko so je dalje podajali na ogled. »Iz svinca je«, pravi nekdo, »jaz plačam pol franka.« »Jeden frank,« zakliče drugi. Smejejo se in norčujejo s podobo križanega Zveličarja. Pobožni Ivan se prestraši, ko sliši tako zaničevati sveto podobo. V živo se spominja materinega nauka na smrtni postelji in da bi otel nadaljnemu zaničevanju sveto razpelo, zakliče: »Pet frankov!« Notar mu poda z zaničljivim poklonom, kakor bi hotel reči: »Ti si pravi bebec!«

Drugo jutro začne Ivan razpelo snažiti, — kar zagleda v spodnjem delu neke črke, in ko še bolj posnaži, bere: *Benvenuto Cellini* (b. Čelini). Od veselja zavriska. Zakaj? Cellini je bil v Florenci na Toskanskem rojen in že ob svojem času preslaven mojster. Navadno so pri njem naročali kralji in knezi ter le bogati ljudje, in ker je izvrstno delal, mu tudi drago plačevali; delal je večinoma le iz zlata in srebra. Tudi ta križ je bila naročila neka francoska kraljica in iz Pariza je prišel v grad Versailles (b. Versáj). Ob času

francoske prekucije so zlobneži ta grad napadli in oropali ter odnesli tudi križ. Že takrat je gotovo večkrat v blato padel in pozneje se je v prahu valjal med drugo šaro, dokler ni prišel v prave roke. Ves vesel nese Ivan osnaženi križ k zlatarju, naj ga tehta in ceni. »Gospod!« vsklikne zlatar, »vi ste bogat mož! Dvojni zaklad imate! Prvič je to dragocena umetnija nenavadne lepote in drugič je čisto zlato! Križ je 20 funtov težak. Že zlato vrže 50 tisoč frankov; in toliko vam še danes plačam. Če se pa še umetnija prišteje, utegnete dobiti vsaj 60 tisoč frankov. Jaz sem znan na kraljevem dvoru in rad vam posredujem.«

Kdo je bolj vesel te ponudbe, kakor naš Ivan? Takoj se napotita h kralju.

Kralj je prekrasnega križa toliko vesel, da mu takoj odšteje 60 tisoč frankov. Ob enem mu mora Ivan tudi še vse drugo dopovedati. Ko sprevidi, da je spreten slikar, naroči pri njem svojo sliko; hitro se razširi slava mladega umetnika in odslej mu ne manjka naročil. Srečen je!

Da, pošteno in bogoljubno vedenje pa stalna pridnost je najboljša podlaga srečnemu življenju. Ako hočete kdaj srečni biti, sedaj veste, kaj vam je storiti.

Kedaj osivijo naši lasje?

Yem, malo ste se začudili, češ, kaj bo pravil o sivih laseh nam, ko nas obseva še rajska pomlad človeškega življenja! Ali nam mari želi starosti!? Oj, nikar se ne hudujte, mladi prijatelji in prijateljice! Ni me napotila, da napišem te vrstice, ne žalostna starost, ne nje težave in nadloge, ampak le želja, da vam pokažem, kako lahko in hitro dobi srebrne lasce tudi mladi človek.

Videli ste že nemara prav slabega starčka, ki ni imel popolnoma sive glave, videli ste pa mogoče še krepkega moža, ki je ves osivel. Rekli boste takoj: Nekateri človek preje osivi, nego drugi. Kaj pa povzroči

hitro osivelost? vprašam vas. Ne rečem trikrat, da niste že slišali ljube matere ali dobrega očeta svariti: »Sinko, hčerka, ne nakopavaj mi nepotrebnih skrbi, ne delaj mi sivih las!« Torej skrb učini, da se število sivih las veča in veča, in čim huje tare človeka, tem nagleje sivi glava.

Lahko bi vam navedel mnogo, mnogo primerov, ki pripovedujejo, da je ta ali oni osivel v nekaj letih, mesecih, celo tednih, da, tudi v jedni noči, kaj v jedni noči — v jedni uri, v par minutah. Povem vam le dva dogodka.

Neka žena je imela pet otrok. Mož je moral v vojsko. Kaj naj počne potem sirota, če se ji ne vrne več domov! Pa moral je obleči vojaško suktnjo in nemudoma oditi na bojno polje.

Nekaj tednov dobiva žalostna mati pogosta poročila iz vojske, potem pa ni celi mesec nobenega glasu o njenem možu. Nenadno ji prinese neki znanec tužno vest, da je oni, za katerim tako žaluje in toguje, svoje drago življenje dal za zlato domovino. Žena se tako prestraši, da se ji po noči posivijo vsi lasje.

Še drug primer.

Neki deček v Švici, pripovedujejo, je bil tako predrzen in junašk, da se je namenil odnesti mlade jastrebe, ki so imeli svoje gnezdo na pečini sredi velikega prepada. Ni jih mogel doseči, kajti njih domovanje je bilo veliko previsoko pritrjeno, zato je sklenil mali drznež poskusiti svojo srečo z zgornje strani. Pomagalo mu je pri delu več drugov. Pričvrstili so na vrh pečine močno vrv, po kateri se je spustil proti jastrebičem. Vedel je pa, da ne bo kos starima, če ga zasačita pri ropu, in pripasal si je meč, s katerim ju bo odgnal ali končal. Komaj dospe do ptičjega stanovališča, že se zaletita stara vanj, in seči mora po orožju. Pogumna roparja premaga — padla sta mrtva v globok prepad — toda ob zadnjem vdarcu zgreši pravo smer in vseka — v vrv. Na majhni tanki niti obvisi. Uverjen, da ni nikake pomoči, gleda že smrti v steklene oči. Smrtonosen strah ga pretrese, nesrečnež sklene roki in zre proti nebu . . .

»Mati, ali bom kmalu velik? Poglejte me no, saj bom že skoraj na polico dosegel. Saj nisem več tako majhen, da ne bi mogel pasti liske?« — poprašal je večkrat mater.

»Še si majhen, še, Mihec, ne morem te samega pustiti,« — odgovorili so mati. Kar so pa nekikrat dejali: »No, do počitnic pa vendar morda toliko zrasteš, da bodeš mogel z lisko. Če bodeš v šoli odlikovan, potem pa le pojdi na pašo.«

Poskočil je Mihec veselo. Zdaj je vedel, da ga paša ne mine, saj za šolo se ni bal. Naučil se je vedno dobro, kar so rekli gospod učitelj, pa je vselej dobro odgovoril; a kdor vedno dobro v šoli odgovarja, tisti se pač lahko nadeje, da bode pohvaljen.

Prišel je konec šolskega leta. Gospod župnik so se pač resno držali, ko so vzeli zlato knjigo, da preberejo pohvaljence; še celó Mihcu je malo srce zatrepalo, češ, kaj bi bilo, ko bi vendar le ne bil pohvaljen. Kar je čul svoje ime, bilo je prvo, katerega so prebrali gospod župnik. Prišel je ven in se lepo naklonil. Začutil je na svoji glavi roko dobrega gospoda župnika, kateri so mu dejali:

»Mihec, le dober bodi, vedno dober! Ostani vedno takov, kakor si bil do sedaj.« To je bil vesel Mihec besed gospoda župnika kakor tudi lepe vezane knjižice, katero je držal v roki. Hej, to bodejo veseli stariši in pa na pašo pojdem z dobro našo lisko. In kako bi se ne veselil naš Mihec?

Prav tako je bilo. Mihec je bil sedaj toliko velik, da je mogel na pašo. Oče so mu spleli konopljen bič in ga privezali na brinjevo bičalo, mati so mu dejali v torbico velik kos kruha. Mihec je odvezal kravico in hajd na pašo.

»Srečno hodi in pa na lisko pazi!« — pristavili so oče in se zadovoljno nasmejali malemu pastirju.

Ojej, to je Mihec ponosno stopal skozi vas in kaj ne bi, saj je šel prvokrat na pašo. Zdaj ni bil več otrok, zdaj je bil pastir od glave do pête. Vsaki, kdor ga je srečal, se mu je čudil in spregovoril ž njim par besedij. Kar najedenkrat je bil tam pri gojzdiču, kjer je mogla

najti liska ob cesti in ob mejah obilo zdrave hrane. Tam se je ustavil.

Bilo je toplo letno popoldne, kakoršnih je ob počitnicah dovolj. Vse je počivalo in mirovalo v naravi. Tičice so že davno potihnile sè svojimi pesemcami, črički so se umaknili v svoje luknjice, a žabe so se solnčile ob jarku in se leno pomenkovale, katero pesem zaregetajo proti večeru. Le muhe niso mirovale in drugi takovi mrčes. To so se izvajali razni plesovi po zraku, in komarji so najbolj skakali, kaj ne bi, ker so najbolj vitkega telesa in spretnih udov. Uboga liska je bila kar posuta z muhami, katere celo Mihca niso pustile na miru.

Kar je po zraku nekaj zabrenčalo: bzzzz! Bil je nadležni brencelj. Tudi on je sedel na lisko, katera ga s početka ni zapazila. Najedenkrat je pa mahnila z glavo, zavrtela z repom in zbežljala ob grmovju, prav notri v gozd. Liska naprej, Mihec za njo. Siromaček, kako bi se on z lisko; majhen je bil ves, potem tudi noge niso mogle biti ne vem kako dolge. Slabo jo je dohajal. Veje so ga teple po licu, bič se mu je zapletal ob grmovju in spotaknil se je večkrat ob korenine. Pót mu je curkoma tekkel po obrazu. Najedenkrat ni o liski niti duha niti sluha. Mihec, kaj bo pa zdaj? To ti je pastirsko življenje!

Ej, kaj je hotel, dalje ni mogel, saj ni vedel, na katero stran. Sedel je, klical: »Liska, nà, nà! kje si, liska?« vendar liske ni bilo. Mihcu so se nabrale po licu čudne poteze, niso bile niti okrogle niti ravne, a v črnih očesih so mu zalesketale solze. Mihec, Kosmačev Mihec je plakal, glasno plakal. To vam je bil pastir.

Sedel je Mihec v gozdu in plakal. Ogledoval se je na vse strani, klical, vendar liske ni bilo. Kaj je hotel? Odpravil se je proti domu, da pove starišem, kaj se mu je pripetilo. Že je bil skoraj na prostem, kar je opazil, da se v grmovju nekaj premikuje. Pogledal je bolje — bila je liska, katera je med grmovjem pulila tečno gozdno travico. To je je bil Mihec vesel! Pozabil je precej vse bridkosti, saj se je kravica pasla mirno, kakor se je znala le njegova liska. V gozdu ni bilo toliko mrčesov.

Solnce se je vedno bolj nižalo in v gozdu je nastal prijeten hlad. Žabe so se že oglaševale tam od travnika, tudi črički so že počeli svojo pesemco. Tam nekje od druge strani donela je vesela pesem —, bile so menda deklice, katere so se tudi vračale s polja domov, a ne daleč od Mihca pokal je z bičem drugi pastir, kateri je bil že na poti proti domu. Zdaj je tudi Mihec pognal kravico in stopala sta najpreje na vodo in od ondot domov. Liska je bila povsem mirna, ker so se brenceljni že pozgubili. Ponosno jo je zavil Mihec na domače dvorišče.

To je bilo doma pripovedovanja, vendar je šel Mihec zopet drugega dne na pašo. Zjutraj je bilo navadno vse dobro, popoldan se je pa že večkrat primerilo, da je kravica zbežljala. Mihec ni več plakal, iskal je lisko tako dolgo, dokler je ni našel, saj je vedel, da liska ni ničesar kriva, pač pa nadležni brenceljni in sitne muhe. Privadil se je skoraj pastirovanja.

Kako knjižico je imel skoraj vedno v torbici. Če je bila liska mirna, vzel je knjižico in čital. Ko bi le vi vedeli, koliko lepih pesemc je znal Mihec na izust! Drugikrat se je pridružil drugim pastirjem in igrali so se kakovo igro. Ko je pa krompir dozorel in bila koruza v strokih, takrat se je na pašniku mnogokrat kadilo, gorel je velik ogenj in pastirčki so pač imeli kaj za svoje zobe. Ojej, kako so pokala na žareči žrjavici ona mlečnata koruzna zrnca. To je bilo življenje, ali ne?

Začela se je tudi šola. Mihec je dalje pasel, vendar ni s tem nikdar zakasnil v šolo. Vstal je bolj zgodaj, napasel kravico, potem pa hajdi v šolo. Šole ne bi zapustil za nobeno ceno, in prav je tako.

Mihec je bil majhen, zdaj je velik, prej je hodil na pašo, zdaj več ne hodi. V mestu je in v visoke šole hodi. Bodete videli, da postane še kdaj velik gospod! . . .

Kaj delajo angelji?

Vse, kar je Bog vstvaril, vstvaril je v svojo čast in slavo. Zato morajo vse stvari Boga častiti in poveličevati, vsaka po svoje; čim popolnejše so, tembolj ga lahko častijo. Brezumne stvari, ki nimajo duše, častijo Boga s tem, da natanko spolnjujejo namen, za kateri jih je vstvaril, in da se vedno ravnaajo po onih natornih postavah, katere jim je dal ob stvarjenju. Vse stvarstvo toraj se mora ravnati po božji volji, ali kakor lahko še drugače rečemo, vse stvarstvo mora Bogu služiti, zakaj služiti se pravi spolnovati voljo tistega, kateremu kdo služi. Častijo pa Boga vse stvari tudi s tem, da po svojem

velikem številu in premnoge po svoji velikosti in lepoti neprenehoma oznanjajo božjo mogočnost in modrost, božje veličanstvo.

Vse drugače pa more človek Boga častiti, ker ima dušo, in se toraj ž njim pogovarjati, kakor otrok s svojim najboljšim Očetom Oh, otroci! to je največja prednost, katero ima človek pred vsemi drugimi stvarmi na svetu, da more moliti. Druga prednost je pa ta, da človek ne spolnjuje njegove sv. volje prisiljen, marveč mu služi prostovoljno.

Ker so pa angelji še veliko popolnejši memo človeka, je pač razvidno, da morejo angelji v nebesih Boga

še vse lepše častiti in slaviti, kakor mi ljudje na zemlji. Zato je Jezus Kristus sam nam naročil, naj vedno prosimo, da bi mogli tako spolnovati voljo božjo, kakor se v nebesih spolnjuje, da bi tudi mi Boga tako častili, kakor ga angelji častijo, in da bi mu tudi mi tako služili, kakor mu angelji služijo.

I.

Prvo prečastitljivo opravilo angeljev je toraj, da Boga molijo in častijo. V sv. pismu je večkrat zapisano, kako angelji Boga časté z molitvijo in svetim petjem. Dvojno táko počesčenje bo gotovo tudi že vam znano. Jedno nam je povedal prerok Izaija, ki pravi, da je videl Gospoda sedeti na visokem in vzvišenem sedežu in angelje okrog, kateri so klicali: »Svet, svet, svet je Gospod Bog vojskinih trum, vsa zemlja je polna njegovega veličanstva.« Drugo nam pa pove sv. evangelij božičnega praznika, ki nam sporoča, da so dobri pastirci ob Kristusovem rojstvu slišali angelje prepevati: »Slava Bogu na visokosti in na zemlji mir ljudem dobre volje.«

To dvoje nam pa že tudi naznanja, da angelji Boga častijo v nebesih in na zemlji. Na zemlji ga posebno častijo in molijo v zakramentu presv. rešnjega Telesa, in sicer vedno, po dnevi in po noči v tabernakeljnu, med sv. mašo in kadar se sv. obhajilo deli ali kakemu bolniku nese sv. popotnica. Zato navadno vidite poleg tabernakeljna na vsaki strani angelja, ki kleči in roki sklenjeni ali pa križema na prsih drži ter moli z nebeško pobožnostjo. Oj, kako je tolažilna ta resnica, da angelji vedno molijo Jezusa v presv. rešnjem Telesu. Mnogo je cerkvâ, ki so ves dan prazne in zaprte; od nikoder ni nobenega človeka, da bi ga počastil. In vendar ni nikedar sam; ako so zemeljski častilci mlačni in zanikarni, prihitijo nebeški in nadomestijo človeško malomarnost.

Zlasti pa angelji Boga častijo pri sv. maši. Sveti Krizostom pripoveduje, da je videl, kako je veliko angeljev prihitelo, ko se je pričela sv. maša. Oblečeni so bili v snežnobelo obleko, bosí, obrnjeni proti velikemu altarju in so tiho molili, dokler ni bila dokončana sveta daritev.

Zaradi pričujočnosti angeljev se nam morajo še častitljivejše zdeti naše cerkve in, kadar molite Jezusa v presv. rešnjem Telesu, boste gotovo se vselej spoštljivo vedli na tako svetem kraju in vaše molitve ne bodo mlačne in zaspane, marveč pobožne in plamteče, vsaj nekoliko podobne angeljskim! (Dalje prih.)

Da vas ne bi motil.

Rad vas opazujem
Kedar se igrate,
In po šolskih urah
Med seboj kramljate.

Veselim se skrivaj
Vaše tihe sreče,
Da mi srce v prsih
Rádosti trepeče.

Skôraj bi igrače
Tudi jaz se lotil,
Pa si kar ne upam,
Da vas ne bi motil!

L. Őrnej.

Sprehod za vasjo.

(Konec.)

Pri Sodovem kozolcu zavijem proti domu. Kar zagledam pri Bradinu nekaj, kar mi zopet ni bilo čisto všeč. Rezka in Pavelček sta se igrala pred pragom. Komaj zaslišita moje stopinje — smuk v vežo! »Čakajta!« sklenem, »tega vaju odvadim.« Onadva sta stala za vrati, ter menila, da pojdem mimo hiše, ali zmešal sem jima račun. Naravnost v vežo jo zavijem. Rezka in Pavelček sta me zbegana gledala izza vrat, toda jaz sem klical le mater, češ, naj hité, ker je nekdo blizu, ki otroke jé. Seveda se mati tega niso bali, vendar so brž prišli iz sobe ter pošteno ošteli oba, zakaj sta tako plašna. No, ločili smo se že prijatelji. Rezka mi je nazadnje že pogumno pripovedovala, da sta se kamenčkala s Pavelčkom, da pa ta preveč zná in jo vselej užene; Pavelček je pa nasprotno zatrjeval, da ga bo Rezka kmalu premagalá. »Pa še jedenkrat poskusita, kdo bo huji«,

dejal sem jima, zakaj jaz sem šel na sprehod, ne pa k Bradinovim na pomenek.

»Pri Gabru je vedno mnogo otrok«, mislim si stopaje od Bradinovih. »kaj neki počnó le ondi?« Kmalu sem se prepričal na lastne oči. Bilo jih je res od štirih sosedov z domačimi vred lepo številce — dvajset najmanj. To je jasno vsakemu. da se vsi skupaj niso mogli igrati. Zato so se razdelili v tri gruče. V prvi so bili sami dečki ter so se »skrivali«. Poštena zabava, kaj ne, samo, da bi nedeljsko obleko malo bolj varovali! — Druga gruča, namešena iz dečkov in deklic, je bila pod jabljano — okroglico. Gabrov Domen jim je bral knjižico, ki sem mu jo posodil. No, pa uganite, katero? »Angeljčka« jim je bral naslonjen na okroglico, drugi so pa stali v kolobarju okrog njega. Ob mojem prihodu je ravno ponehal, ker so hoteli vsi videti sliko — tistega Poldka, ki tako ponosno puha dim iz velikanske pipe. Jej, to je bilo smeha in opazk. »Kakor naš Andrejček, kakor naš Andrejček«, hitela je dopovedovati Jeričeva Micka, toda Andrejček jo je tako pomenljivo dregal s komolcem, da je brž utihnila zagledavši mene. Nisem hotel popraševati, kaj je bilo na Andrejčku podobnega Poldku, zakaj Poldkova zgodbica je sama dovolj poučna in ni bilo treba še mojih opominov. — Največ drobiža, zlasti deklic, pa je bilo v utici pred Gabrovo hišo. Velika miza v utici je bila polna cvetic, pa še vedno so donašale urne deklice novih. Posebno Jakova Urška je bila pridna. Poprej je šla s torbico ponje in natrgala jih je toliko, da vseh še

nesti ni mogla, zato je pustila torbico ter samo s tistimi v predpasniku tekla k tovarišicam. Ko se vrne po torbico, joj, nesreča, kaj zagleda! Gabrovi kozi sta stali vsaka na jedni strani torbice ter na vso

moč pridno zobali cvetke! »Francka, Francka!« kliče vsa prestrašena sestrico; kozici se je namreč še nič bali

nista. ampak obdelovali torbico, kakor bi jo bila Urška nalašč za nji napolnila. Seveda sta se morali kozi kmalu umakniti, ali škode sta pa le naredili veliko, vsaj Urška je tako trdila. Pa saj je Gabrov vrt velik in cvetic dovolj, no se bo že kako popravila ta škoda, ne res, Urška?

E, zares je poletenski čas lepa nedelja pridnim otrokom! In tudi meni je bila lepa. Ni bil sicer dolg moj sprehod, pa sem ga bil vendar-le vesel, saj sem videl marsikaj zanimivega in veselega, čeprav mi prav vse ni bilo všeč. »Pa pojdem še katerikrat po ti stezi za vasjo«, dejal sem si doma »in če opazim kako nerodnost ali kaj dobrega, vse bom naznanil tudi drugim otrokom!« Ali tega mi ni treba obetati, saj me že poznate, da si ne vežem jezika v takih rečeh.

Andrejačev Janez.

Kokot naš in kokodaja.

Kokot naš in kokodaja
Putke za seboj sprevaža.
Kokot naš, ta vojskovej,
Kukurika, žuga boj!
Koklja stopa čez dvorišče,
Vsepovsodi hrane išče!
Zrnec drobnih, išče žita,
Da ji deca bode sita!
Deca putke boje razne,
Ah igračice prijazne!
Skačejo veselo, živo
Zró z očesci ljubeznivo . . .
A kokota srd se loti,
Možko razprostrè peroti.
Vrh gnojišča zakukurika —
Čast se to mu zdi velika!

Koklji pa se širi goža,
Ko v višavi gleda moža . . .
Trudnost v svoji deci sluti,
Širom razprostrè peruti;
Ljubeznivo potlej skliče,
Da životke jim ogreje,
Kakor mati le umeje . . .

Uči tú se, dete milo,
Da boš stariše ljubilo
Potlej spolnil večni Oče
Prošnje bode tvoje vroče:
V vseh nesrečah bo te branil
Mamo, ateja ohranil.

Vnèslav.

Kateri je srečnejši?

Jožek je šel z očetom po vasi. Nekako v sredi vasi zagledata gluhomutca Pavelčka, ki je sedel na pragu domače hiše. Jako se jima smili ubogi deček in sočutno ga premišljujeta. »O ubogi Pavelček«, reče Jožek očetu;

»ne govoriti pa ne slišati, to je vendar silna nesreča, kaj ne oče?« Med tem pogovorom pa se zasliši grozovito grdo preklinjanje v sosedni hiši. »Čuj«, pravi Jožkov oče, »preklinjevalec tukaj notri je še veliko nesrečnejši kakor ta-le mutec. Ali veš, zakaj?« — Jožek odgovori: »Zato, ker svoj jezik zlorabi za tako grde kletve in škoduje svoji duši.« — Ta preklinjevalec je bil Pavelčkov brat in je pozneje umrl v jetnišnici. Ali ni bil mutasti Pavelček srečnejši od svojega zlobnega brata?

Didel, didel dajčka!

Didel didel dajčka!
 Mi imamo zajčka;
 Noge ima štiri,
 Niso nič na miri;
 Z glavico jih liže,
 In z ušesi striže;
 Pa — oko le eno,
 Drugo je skaženo.
 Didel, didel dajčka,
 Mi imamo zajčka;
 Ali njemu taka
 Ni kot drugim dlaka;

Kakor drugim klaje,
 Njemu se ne daje;
 Zajček nenavaden
 Prav nikdâr ni gladen.
 Komur v misel kane.
 Lahko ga ugane.
 K strijcu z mano pridi:
 S prsti on na zidi
 Kaže tega zajčka,
 Didel, didel dajčka.

Vněslav.

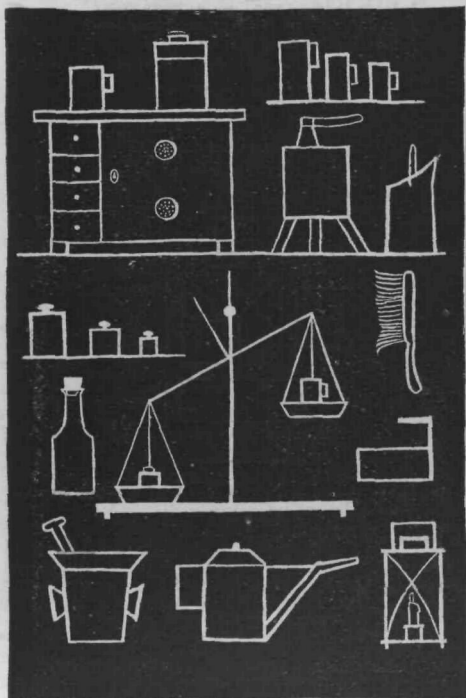

Koliko služiš?

Kralj Ludovik XI. pride nekega dné v kuhinjo pogledat ter zapazi tu štirinajstletnega dečaka, ki je raženj vrtil na ognjišču. Mladeniček je bil tako čvrste postave, da bi se bil pač dal porabiti za kaj boljšega. Kralj ga vpraša, od kod je, kaj je in koliko da služi. Deček, ki ni kralja poznal, odreže se nekako drzno: »Jaz sem doma iz Berry in mi je Stefan ime; tukaj sem za kuhinjskega pomagagača in služim toliko kakor kralj.« — »Koliko pa kralj zasluži?« vpraša radovedno Ludovik. — »Toliko, kolikor potrebuje«, odgovori Štefan, »in jaz pa tudi ravno toliko.« — S tem odgovorom se je mali kuharček tako prikupil kralju, da ga je pozneje izvolil za prvega strežnika.

Spretni risar.

Uganke in šaljiva vprašanja.

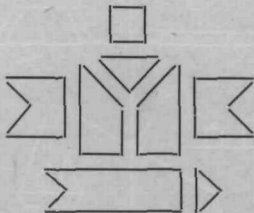
1. Iz katerega grozdja se ne more narediti vino?
2. Kje je zapisano, kateri dan bo konec sveta?
3. Kateri volek ima štiri roge, pa nobene noge?
4. Dokaži, da 19 manj 1 je 20?
5. Kako zapišeš dvanajst tisoč, dvanajststo in dvanajst s petimi številkami?

(Odgonetke v prihodnji številki.)

Naloga.

(Priobčil št. Kovačič.)

Iz teh-le osem likov naredite križ.

(Rešitev naloge v prih. listu.)

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v sedmi številki »Angeljčka«.

1. Postavi mu jo na glavo.	3. Pa tako - le: $\frac{VIII}{AIII}$
2. Tako - le: $\frac{O}{O}$	4. Na glavi.
	5. Črka t.

Rešitev naloge v sedmi številki »Angeljčka«.

Sedem oseb je bilo, namreč: Stari oče in žena, njegov sin s svojo ženo in tremi otroci, katerih jeden je bil deček.